

UNIwersytet
Warszawski

Rada Naukowa Dyscypliny Historia

PROTOKÓŁ

posiedzenia Rady Naukowej Dyscypliny Historia

22 grudnia 2020 r.

Przewodniczący Rady prof. Jarosław Czubyta powitał zebranych i otworzył posiedzenie. Sprawdzona została lista obecności – obecnych było 22 członków Rady, w tym 18 pracowników samodzielnych. Wśród zaproszonych gości byli również obecni prof. Roman Michałowski (promotor p. Anny Dryblak) oraz prof. Barbara Wagner (promotor p. Arkadiusza Majewskiego).

PORZĄDEK OBRAD

Przewodniczący przeszedł do przyjęcia porządku obrad – wobec braku uwag i wniosków został on przyjęty.

Komunikaty prezydium: pierwszą sprawą jest głosowanie w sprawie ponownego wysłania listu w sprawie dopisania prestiżowych czasopism i wydawnictw z dyscypliny historia do wykazu ministerialnego, tym razem do Komisji Ewaluacji Nauki. Głosowanie to odbyło się w trybie obiegowym w dniach 15-17 grudnia 2020 r., w systemie Ankieter. W głosowaniu udział wzięło 21 osób, 15 oddało głosy za, 5 przeciw i 1 osoba wstrzymała się od głosu. Zatem list zostanie ponownie wysłany.

Kolejną sprawą jest głosowanie w sprawie trybu zgłaszania kandydatów na forum Rady Naukowej Dyscypliny, wśród których mają zostać wybrani kandydaci do nagrody Prezesa Rady Ministrów. Głosowanie odbyło się w trybie obiegowym w dniach 18-22 grudnia 2020 r., w systemie Ankieter. W głosowaniu udział wzięło 27 osób, 20 zagłosowało za, 3 przeciw i 4 osoby wstrzymały się od głosu. Rada uchwaliła zatem następujące zasady: 1) kandydatów do nagrody za działalność naukową zgłasza do prezydium Rady co najmniej pięciu samodzielnych pracowników z dyscypliny historia na Uniwersytecie Warszawskim; 2) kandydatów do nagród za rozprawy doktorskie i habilitacyjne zgłasza do prezydium Rady co najmniej dwóch członków Rady; 3) zgłoszenia kandydatów zawierają uzasadnienia; 4) Rada dokonuje wyboru kandydatów w głosowaniu tajnym.

Następnie prof. Czubyta przedstawił osoby nominowane przez Rektora do Rady Naukowej Dyscypliny Historia na kolejną kadencję (z zarządzenia nr 258 Rektora Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 7 grudnia 2020 r.) oraz pogratulował im wyboru.

I. Głosowanie w sprawie wyznaczenia nadania stopnia doktora mgr Annie Dryblak.

Przewodniczący przedstawił pierwszą sprawę z porządku obrad – nadanie stopnia doktora mgr Annie Dryblak za rozprawę pt. „Piastowskie fundacje klasztorów żeńskich, ich znaczenie i rola w Polsce X-XIII w. Recepcja obcych wzorców czy tworzenie oryginalnego modelu?”. Promotorem był prof. Roman Michałowski, promotorem pomocniczym – dr hab. Grzegorz Pac, natomiast recenzje sporządzili: prof. Józef Dobosz z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza oraz prof. Andrzej Pleszczyński z Uniwersytetu Marii Skłodowskiej-Curie. Prof. Czuby poprosił członka komisji – prof. Pawła Żmudzkiego – o przedstawienie przebiegu obrony. Prof. Żmudzki stwierdził, że obrona była ciekawa i przekonująca – odpowiedzi pani Dryblak na wątpliwości recenzentów były zadowalające i komisja zgodnie zagłosowała za nadaniem stopnia doktora. Komisja wnosi również o nadanie stopnia z wyróżnieniem. Prof. Czuby zapytał, czy są jakieś pytania dotyczące tej sprawy. Przypomniał również, że chęć zabrania głosu należy zgłosić na czacie. Wobec braku pytań Przewodniczący rozpoczął głosowanie w sprawie nadania p. Annie Dryblak stopnia doktora w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
21	21	0	0

Niniejszym uchwała została podjęta. Prof. Czuby pogratulował dr Annie Dryblak oraz promotorowi prof. Michałowskiemu. Następnie – zgodnie z wnioskiem komisji – Przewodniczący zarządził głosowanie nad wyróżnieniem rozprawy doktorskiej p. Anny Dryblak. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
19	16	1	2

Niniejszym rozprawa została wyróżniona. Prof. Michałowski podziękował członkom Rady oraz opuścił posiedzenie.

II. Głosowanie w sprawie wyznaczenia nadania stopnia doktora mgr Marcie Szadzie.

Przewodniczący przedstawił kolejną sprawę – głosowanie w sprawie nadania stopnia doktora p. Marcie Szadzie. Rozprawa nosi tytuł „Conversions between Nicene and Homoian Christianity in the Post-Roman Successor Kingdoms from the Fifth to the

Seventh Century”, promotorem był dr hab. Robert Wiśniewski, a recenzentami dr hab. Michał Stachura z Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz dr Neil McLynn z Corpus Christi College Oxford. Prof. Czuby poprosił o przedstawienie tej sprawy dr. hab. Łukasza Niesiołowskiego-Spano. Prof. Niesiołowski podkreślił, że rozprawa mgr Szady ma niebawem potencjał poznawczy, czego najlepszym wyrazem była recenzja dr. McLynna, który stwierdził, że ta dysertacja jest w pierwszej trójce najlepszych doktoratów, które kiedykolwiek czytał. Sama obrona odbyła się brawurowo, a autoreferat, jak i język angielski w którym odbyła się obrona – stał na bardzo wysokim poziomie. Jedynym mankamentem były problemy techniczne wynikające ze zdalnego trybu obrony. Recenzent podkreślił również, że zna wszystkie teksty, z których korzystała doktorantka, ale nie zdawał sobie sprawy, ile interesujących materiałów, które pozwalają na historyczną rekonstrukcję, się w nich zawiera. To pokazuje innowacyjność i wkład merytoryczny doktorantki. Komisja rekomendowała również druk tekstu oraz jednomyślnie – wyróżnienie rozprawy. Prof. Czuby zapytał, czy członkowie Rady mają pytania dotyczące tej sprawy – wobec braku zgłoszeń zarządził głosowanie w sprawie nadania stopnia doktora w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia p. Marcie Szadzie. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
19	19	0	0

Niniejszym uchwała została podjęta. Następnie Przewodniczący zarządził głosowanie nad wyróżnieniem rozprawy. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
17	17	0	0

Niniejszym rozprawa została wyróżniona. Przy tej okazji dr hab. Maciej Ptaszyński zadał pytanie dotyczące trybu wnioskowania o wyróżnienie rozprawy – według jego informacji komisja może o to wnioskować jeśli taka sugestia pojawia się w którejś z recenzji, natomiast w recenzjach rozprawy mgr Szady takiego wniosku nie ma. O głos poprosił prof. Grzegorz Myśliwski, który stwierdził, że z jego doświadczenia wynika że taki wniosek nie pojawiał się w recenzjach, ale to promotorzy lub przewodniczący komisji zgłaszali takie wnioski. Prof. Czuby również stwierdził, że brał udział w postępowaniach w których rozprawa była wyróżniona bez takiego wskazania w tekstach recenzji, takie wnioski pojawiały się w czasie obron. Prof. Niesiołowski-Spano podkreślił, że w jego opinii promotor powinien być ostatnią osobą, która może wnioskować o wyróżnienie rozprawy. Prof. Myśliwski powiedział, że tak właśnie było w przypadku pani Dryblak. Prof. Katarzyna Mikuska napisała na czacie,

że informacja o wniosku recenzenta o wyróżnienie pojawiła się w protokole z obrony. Dyskusja została zakończona i prof. Czuby gratulował dr Marcie Szadzie.

III. Głosowanie w sprawie wyznaczenia recenzenta w przewodzie doktorskim mgr. Arkadiusza Majewskiego.

Następnie prof. Czuby przedstawił sprawę, która wraca po raz kolejny na forum Rady, czyli wyznaczenie drugiego recenzenta w przewodzie mgr. Arkadiusza Majewskiego (tytuł rozprawy: „Wisła i jej dopływy w systemie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego w latach 1945-2000”). Głos zabrała promotorka rozprawy, prof. Barbara Wagner, która powiedziała, że sprawa ta trafia już trzeci raz na posiedzenie RND Historia. Tym razem – zgodnie z uwagami z poprzedniego posiedzenia – osobą proponowaną na recenzenta jest dr hab. Andrzej Zawistowski ze Szkoły Głównej Handlowej. Wobec braku pytań prof. Czuby zarządził głosowanie. Oto wyniki:

	oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
dr hab. Andrzej Zawistowski (SGH)	20	17	1	2

Niniejszych uchwała została podjęta. Prof. Wagner podziękowała Radzie i opuściła posiedzenie.

IV. Głosowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Robertowi Gawkowskiemu.

Prof. Czuby poprosił dr hab. Błażeja Brzostka o przedstawienie sprawy. Prof. Brzostek stwierdził, że sama procedura wywołała dużo trudności natury techniczno-organizacyjnej – jeden z członków komisji się obraził i już po posiedzeniu komisji habilitacyjnej wpłynął jego wniosek o rezygnację z członkostwa w komisji, został potem namówiony aby ten list wycofał – co miało później miejsce. Udało się doprowadzić całą procedurę do końca. Prof. Brzostek podkreślił, że jedna z recenzji była zdecydowanie negatywna – w ostrych słowach stwierdzono, że złożony materiał nie nadaje się do przewodu habilitacyjnego. Pozostałe recenzje były pozytywne ale z pewnymi zastrzeżeniami. Dyskusja była dość długa i – zdaniem prof. Brzostka – bardzo interesująca, dotyczyła metodologii i kwestii dotyczących historii nauki. Natomiast przeważała wśród zebranych postawa, że należy tu docenić całokształt działalności habilitanta, nawet jeśli główny tekst nie spełnia pewnych kryteriów – to jego działalność jest bardzo wartościowa. Autor negatywnej recenzji nie był obecny na spotkaniu, więc wynik głosowania był pozytywny dla habilitanta – wniosek o nadanie stopnia został przyjęty przy jednym głosie wstrzymującym się – prof. Brzostek podkreślił, że był to jego głos, ponieważ podziela tę negatywną opinię. Jako sekretarz nie pisał opinii, ale

UNIwersytet
Warszawski

Rada Naukowa Dyscypliny Historia

takie jest jego zdanie. Większość członków komisji, którzy są historykami zajmującymi się historią sportu, przekonująco wyjaśniało że w tej dziedzinie to, co robi habilitant, jest wartościowe, inspirujące a przede wszystkim pionierskie – zatem wynik głosowania należy odczytywać przede wszystkim jako wsparcie dla tych pionierskich działań.

Prof. Czubyat podziękował za wypowiedź i zapytał, czy członkowie Rady mają pytania. Zgłosił się prof. Paweł Żmudzki, który – przeglądając materiały udostępnione przed posiedzeniem – zwrócił uwagę, że członkiem komisji habilitacyjnej, mającej rozpatrzyć główne osiągnięcie naukowe dotyczące historii sportu akademickiego w XX wieku, został powołany prof. Tomasz Jurek, który jest wybitnym mediewista, ale z całą pewnością nie posiadający naukowych doświadczeń związanych z badaniem XX-wiecznego sportu. Prof. Żmudzki rozumie, że była to decyzja Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów, ale pomimo ogromnego uznania dla mediewistycznego dorobku prof. Tomasza Jurka, to jednak trzeba do komisji powoływać badaczy, którzy zajmują się jednak daną problematyką. Jest to w opinii prof. Żmudzkiego niedopuszczalne.

Następnie o głos poprosił prof. Robert Wiśniewski, który zapytał o list od prof. Szymańskiego, który został udostępniony członkom Rady przed poprzednim posiedzeniem, które odbyło się 22 listopada 2020 r. W jego opinii treść tego listu była bardzo niepokojąca, szczególnie że była to ta wypowiedź negatywna. Prof. Wiśniewski zapytał, czy list ma zostać uznany zupełnie za niebyły.

Prof. Czubyat stwierdził, że skontaktował się telefonicznie z prof. Szymańskim, żeby wyjaśnić pewne kwestie, szczególnie jego stwierdzenie z listu, że „jego osoba jest przeszkodą w procedurze prowadzonej na UW” – co jest oczywiście nieprawdą. Prof. Szymański był usatysfakcjonowany i prosił aby przekazać, że nie ma żadnych pretensji pod adresem historyków z Uniwersytetu Warszawskiego. Nie krył jednak krytycznej opinii pod adresem pracy habilitacyjnej i pytanie do prof. Brzostka – cała sprawa była wynikiem zbiegu okoliczności i niefortunnego nieporozumienia. Prof. Brzostek podkreślił, że nikt spośród osób przygotowujących pierwsze posiedzenie – które się nie odbyło z powodów technicznych – nie zauważył braku prof. Szymańskiego na liście mailowej. Jednak to posiedzenie się nie odbyło – miała miejsce tylko rozmowa towarzyska, w czasie której zauważony został brak prof. Szymańskiego. Skontaktowaliśmy się z nim telefonicznie i wyraził swoje niezadowolenie, ale komisja uznała że sprawa zostanie wyjaśniona na posiedzeniu, które miało się odbyć po tygodniu. Jednak prof. Szymański nie reagował na zaproszenia i był na nim nieobecny. Tego samego dnia napisał list i wysłał go tradycyjną pocztą do Centralnej Komisji, w którym rezygnował z członkostwa – jednak stało się to po odbyciu zebrania, któremu przewodniczył prof. Schramm. Powstało

pytanie, czy ta decyzja jest wiążąca dla komisji. Prof. Schramm zadzwonił do prof. Szymańskiego i przeprosił go, prof. Szymański poprosił aby uznać list za niebyły – takie stanowisko prof. Szymański przedstawił również na piśmie. Co do prof. Jurka, to prof. Brzostek podkreślił, że spodziewał się, że mediewista dokona miazdzącej oceny złożonego dorobku – co widziałyby jako sens zapraszania starożytników i mediewistów do komisji dotyczących XX wieku. Ponieważ metodologia tych prac bardzo często jest nikła i może właśnie oko specjalisty, który jest wyćwiczony na innych źródłach, ma inny warsztat, będzie właśnie potrzebne. W tym wypadku jednak tak nie było, ocena była bardzo pozytywna i nie odnosiła się do żadnej metodologii badawczej. Prof. Brzostek stwierdził, że nie będzie tak ostry w ocenie jak prof. Żmudzki i uważa, że to może być pożyteczne, ale na pewno lepiej by było, gdyby był to historyk sportu średniowiecznego, ale domyśla się, że gałąź ta jest na pewno mała dla tego okresu.

Prof. Jerzy Kochanowski zabrał głos mówiąc, że prof. Tomasz Jurek jest fanem Lecha Poznań i zna się na sporcie – co chciał podkreślić anegdotycznie. Prof. Żmudzki poprosił jednak, aby nie mylić kibicowania na stadionie z pracą naukową i dla niego jest to bardzo poważna sprawa. Prof. Kochanowski chciał również podkreślić to, o czym mówił prof. Brzostek – o podejściu metodologicznym. Otóż prof. Kochanowski zna prof. Jurka od lat i bezsprzeczne jest to, że jego podejście jest trans-epokowe.

Prof. Żmudzki ponownie poprosił o głos i zapytał prof. Brzostka o merytoryczne powody jego wstrzymania się od głosu. Prof. Brzostek odpowiedział, że wstrzymał się od głosu ponieważ bliska mu była opinia wyrażona przez prof. Szymańskiego, dotycząca tego że główne osiągnięcie naukowe ma charakter bardziej popularyzacji wiedzy – brak tu takich elementów jak: wstęp metodologiczny, określenie postawy wobec źródeł, wyjaśnienie doboru źródeł, ustosunkowanie się do tradycji badawczej. Prof. Brzostek podzielał te uwagi – podkreślił, że nie jest historykiem sportu, natomiast ten brak był dla niego bardzo uderzający i dlatego postanowił wstrzymać się od głosu. Jednocześnie bardzo żałuje, że nie doszło do rozmowy z prof. Szymańskim, ponieważ jego argumenty byłyby zapewne mocniejsze.

Wobec braku dalszych głosów i pytań Przewodniczący zarządził głosowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Robertowi Gawkowskiemu. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
19	4	7	8

Niniejszym uchwała nie została podjęta. Prof. Ptaszyński zabrał głos chcąc się upewnić co do procedury – zapytał, czy będzie tylko jedno głosowanie, czy będzie również głosowanie za nienadaniem stopnia. Prof. Czubyaty powiedział, że jest to tzw.

„stare” postępowania i odbędzie się głosowanie w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Robertowi Gawkowskiemu. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
18	10	3	5

Niniejszym uchwała została podjęta.

V. Głosowanie w sprawie w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Wojciechowi Giermaziakowi.

Głos zabrał sekretarz komisji habilitacyjnej dr hab. Michał Leśniewski, który opowiedział o przeszkodach, przez które nie posiedzenie komisji nie odbyło się w pierwszym terminie, jednak drugie posiedzenie – które odbyło się 24 listopada – doszło do skutku. Prof. Leśniewski podkreślił, że wszyscy recenzenci i członkowie komisji jednoznacznie stwierdzili, że ani praca, ani dorobek dr. Giermaziaka nie uprawniają do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego. Prof. Smoliński dosłownie zmiądzzył tę pracę, postulując że mogło dojść do plagiatu i na pewno do nierzetelności badawczej. Komisja jednomyślnie podjęła decyzję o wniosku do Rady Naukowej Dyscypliny Historia o odmowę nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Wojciechowi Giermaziakowi.

Wobec braku pytań i głosów Przewodniczący zarządził głosowanie w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Giermaziakowi. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
18	18	0	0

Niniejszym uchwała została podjęta.

O głos poprosiła prof. Katarzyna Mikulska, która powiedziała, że jeżeli w recenzji pojawia się zarzut o „plagiatowanie dużych partii tekstu” to jest to poważny zarzut i zapytała, czy jest w tej kwestii jakaś procedura. Prof. Czubyty stwierdził, że nie ma takiej procedury i po lekturze recenzji w jego opinii recenzent raczej sugerował, że autor momentami zbliża się do plagiatu, ale nie było twardego stanowiska. Prof. Leśniewski powiedział, że na posiedzeniu komisji prof. Smoliński był bardziej twardy w swojej opinii, ale nie chce być ewentualnie zamieszany w sprawy sądowe. Prof. Leśniewski podkreślił, że Przewodniczący komisji habilitacyjnej, prof. Schramm, podkreślił że jest to nie obowiązek, ale prawo recenzenta aby wystąpić na drodze dyscyplinarnej w tej kwestii. Formalnie jednak i komisja i rada głosują tylko za nadaniem lub odmowa nadania stopnia. Prof. Mikulska podkreśliła, że właśnie dlatego że pojedynczy recenzent może nie mieć ochoty i możliwości wchodzenia na drogę

UNIwersytet
Warszawski

Rada Naukowa Dyscypliny Historia

sądową, dlatego może chcieć zgłosić taką kwestię do ciała kolegialnego. Prof. Leśniewski odpowiedział, że prof. Smoliński nie zgłaszał sugestii, aby komisja czy Rada procedowały w tym kierunku. Prof. Mikulska powiedziała, że jeżeli w przyszłości zdarzy się poważniejszy przypadek w podobnej sprawie, to lepiej byłoby mieć procedurę. Prof. Czubyty podkreślił, że organem który miałby prawo do takich działań jest komisja habilitacyjna i rada naukowa dyscypliny nie może członków komisji w tym wyřęczać. Głos zabrała prof. Jolanta Choińska-Mika, która zgodziła się z prof. Czubytym i powiedziała, że jeżeli pojawiają się sugestie o plagiat, to przewodniczący komisji habilitacyjnej powinien wszcząć odpowiednie procedury, łącznie z zablokowaniem dalszego procedowania. Jeżeli komisja nie podjęła wątku rzuconego przez recenzenta, to rada naukowa dyscypliny nie ma takiej możliwości. Prof. Choińska-Mika podkreśliła jednak, że podziela wątpliwości prof. Mikulskiej w tym temacie. Do dyskusji włączył się prof. Źmudzki, który również zgodził się z prof. Mikulską. Stwierdził, że nie można pomijać takich sygnałów i zadał pytanie, dlaczego rada miałaby nie reagować na takie oskarżenia. W jego opinii Rada powinna wypracować procedury reakcji na takie zdarzenia. Głos zabrał prof. Łukasz Niesiołowski-Spano, który podkreślił że w jego opinii są dwie możliwe ścieżki postępowania w takich wypadkach. W jego opinii Przewodniczący Rady Naukowej Dyscypliny może przesłać recenzję, w której pojawiają się zarzuty o plagiat, do przełożonego – jeśli dana osoba jest pracownikiem naukowym, to do Rektora. W tym wypadku jest to niemożliwe, ponieważ kandydat jest swoim szefem – jako dyrektor Centralnej Biblioteki Lekarskiej. Drugą możliwą opcją jest przesłanie tej informacji do Rady Doskonałości Naukowej. Brak reakcji jest w jego opinii przymknięciem oczu na takie zarzuty. Według prof. Niesiołowskiego-Spano najlepszym wyjściem byłoby wystosowanie listu do Przewodniczącego Rady Doskonałości Naukowej z informacją, że w recenzji zostały zasygnalizowane kwestie dotyczące plagiatu. Prof. Czubyty odpowiedział, że RDN najprawdopodobniej stwierdziłaby, że nie ma kompetencji w tym temacie. Po drugie – w samej recenzji nie ma wprost zarzutu o plagiat – jest raczej delikatna sugestia, że coś jest nie tak. O głos poprosiła Oliwia Piskowska z Biura Rad Naukowych, która powiedziała, że uchwała w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego musi zawierać uzasadnienie, w którym można zawrzeć wątki dotyczące ewentualnego plagiatu. Uchwała wraz z uzasadnieniem jest wysyłana do RDN. Głos zabrał prof. Robert Wiśniewski, który powiedział że w jego opinii zawarcie informacji o plagiacie w uzasadnieniu nie jest dobrą strategią, ponieważ stopień nie został przyznany ze względu na szereg zarzutów merytorycznych (i tutaj komisja habilitacyjna była jednogłówna), natomiast wpisanie kwestii plagiatu do uzasadnienia może sprawić wrażenie, że ten – nieudowodniony – zarzut był przesłanką do odmowy nadania stopnia. Prof. Czubyty podkreślił, że należy rozróżnić dwie sytuacje – jedna

to wprost informacja od recenzenta, że dane partie materiału to plagiat (wraz z podaniem źródła), a inną jest sytuacja, kiedy recenzent pisze, że taka część tekstu „nosi znamiona” lub „zbliża się do”. Głos zabrała prof. Jolanta Choińska-Mika, która podkreśliła że mając doświadczenia z plagiatami proponuje, aby przed formułowaniem takiej opinii skontaktować się z prawnikiem. Członkowie Rady nie czytali tej pracy, tylko polegają na opinii recenzenta. Kwestia plagiatu jest tak poważnym zarzutem, które niesie konsekwencje karne, że prof. Choińska-Mika rekomenduje konsultacje z prawnikiem. Prof. Czubyty podziękował i powiedział, że gotowy tekst uzasadnienia na pewno warto skonsultować, ale wszystko zależy od odpowiedniego sformułowania – w końcu Rada nie wnosi swoich oskarżeń, tylko powołuje się na opinię w recenzji. Prof. Żmudzki uznał, że rozwiązanie zaproponowane przez prof. Niesiołowskiego jest dla niego najbardziej sensowne, jednocześnie podkreślając, że jeżeli zarzuty recenzenta okażą się nieprawdziwe, to warto aby RDN wiedziała, że może nie warto takiej osoby powoływać w przyszłości na recenzenta. O głos poprosił prof. Marek Węcowski, ale przez problemy techniczne nie mógł się wypowiedzieć. Wypowiedział się za to prof. Grzegorz Myśliwski, który poparł głos prof. Żmudzkiego. Prof. Czubyty stwierdził, że czytał tę pracę i w tym przypadku – podobnie jak w przypadku studentów młodszych lat, autor nie widzi różnicy między cytatem, plagiatem i zapożyczeniem. Podkreślił, że według niego rozwiązaniem może być wysłanie uchwały i do Centralnej Komisji i do RDN, ponieważ RDN nie jest w zasadzie stroną tego postępowania, ale nie widzi potrzeby wysyłania odrębnego pisma w tej sprawie. Prof. Niesiołowski napisał na czasie, że powinno się tę informację wysłać tylko do gremium decyzyjnego w danej sprawie – czyli do Centralnej Komisji. Wobec braku kolejnych głosów w tym punkcie Przewodniczący przeszedł do kolejnej sprawy.

VI. Głosowanie w sprawie w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Jarosławowi Kudelskiemu.

Prof. Czubyty poinformował członków Rady, że dzień wcześniej otrzymał od dr. Kudelskiego pismo z wnioskiem o zakończenie postępowania. W piśmie dr. Kudelski stwierdził, że główną przyczyną dla której wyszedł z taką prośbą jest „zmiana struktury organizacyjnej UW” – jednostką wskazaną przez niego we wniosku z 2019 był Wydział Historyczny UW, „łączący specjalistów z wielu dyscyplin – historia, historia sztuki, archeologia”. Badania przez niego przeprowadzone mają charakter interdyscyplinarny, natomiast teraz okazało się, że ocena dorobku zostanie przeprowadzona przez specjalistów tylko z jednego obszaru. Prof. Czubyty podkreślił, że z formalnego punktu widzenia jest to wniosek o umorzenie postępowania. Rada może zatem zagłosować i zgodzić się na umorzenie – co zamyka sprawę. Jeżeli zgoda nie zostanie wyrażona – procedura jest kontynuowana. Głos zabrał prof. Brzostek,

który podkreślił że był członkiem tej komisji habilitacyjnej i że jej prace zakończyły się bardzo jednoznacznym wnioskiem – opinią o odmowie nadania stopnia. Wniosek złożony przez habilitanta uznaje za bałamutny, ponieważ sama komisja habilitacyjna miała charakter interdyscyplinarny. Osoby, które w niej zasiadały, reprezentowały nie tylko dyscyplinę historia, ale również historię sztuki czy prawo. Prof. Brzostek uznaje, że wniosek ten jest pozbawiony rzeczywistej podstawy, ponieważ interdyscyplinarna ocena tej pracy się odbyła. Głos zabrała również prof. Marzena Zawadowska, która podkreśliła że wniosek habilitanta jest absurdalny, ponieważ restrukturyzacja wydziału nie ma nic do rzeczy w tej sprawie. Głosy te poparli prof. Myśliwski oraz prof. Marek Węcowski. Ten ostatni podkreślił, że w ostatnim czasie wnioski o umorzenie postępowania – będące próbą ratunku przed odmową nadania stopnia – są częste i Rada powinna uważać na tego typu działania. Wobec braku kolejnych stanowisk prof. Czuby zarządził głosowanie w sprawie wyrażenia zgody na umorzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktorowi Jarosławowi Kudelskiemu. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
16	0	16	0

Niniejszym zgoda nie została wyrażona. Przewodniczący poinformował zebranych, że teraz Rada zajmie się dalszą częścią procedury w tej sprawie. Głos zabrała prof. Marzena Zawadowska, która była sekretarzem komisji habilitacyjnej w sprawie dr. Kudelskiego. Przedstawiła ona przebieg prac komisji – habilitant otrzymał dwie recenzje pozytywne – od profesora prawa z Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach oraz od prof. Doroty Folgi-Januszewskiej z Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Zarówno prof. Kowalski oraz prof. Folga-Januszewska podkreślali, że oceniają dorobek habilitanta z perspektywy swoich dyscyplin. Trzecia recenzja – negatywna – była autorstwa prof. Błażeja Brzostka – i wskazywała na liczne usterki metodologiczne. Członkowie komisji habilitacyjnej przedstawili również dwie opinie – jedną negatywną i drugą pozytywną. Po długiej dyskusji komisja doceniła ogromny wkład w popularyzowanie nauki dr. Kudelskiego, ale wysunęła również szereg zarzutów, które jak widać po wyniku głosowania zostały wzięte pod uwagę – większość członków komisji opowiedziała się za rekomendowaniem odmowy nadania stopnia doktorowi Jarosławowi Kudelskiemu (5 głosów za odmową; 2 przeciw). Głównym zarzutem jest brak znajomości warsztatu naukowego historyka – w pracy będącej głównym osiągnięciem brak jest precyzji pojęciowej, brak zarysowanej podstawy metodologicznej, brak krytyki źródeł, brak opisu dotychczasowego stanu badań, brak wykazania znajomości szerszego kontekstu historycznego. Dodatkowo komisja przyglądała się całemu dorobkowi habilitanta – brak było działalności na forum międzynarodowym, choć

tematyka zachęca do takiej aktywności. Brak również publikacji w wydawnictwach i czasopismach naukowych – cały jego dorobek został opublikowany na łamach wydawnictw i czasopism popularnonaukowych. Na tym prof. Zawanowska zakończyła swoją wypowiedź i prof. Czubyty zapytał zebranych, czy są pytania. Prof. Żmudzki poprosił prof. Brzostka – jako członka tej komisji – o komentarz do tej sprawy. Prof. Brzostek powiedział, że na posiedzeniu komisji pani profesor z ASP zadeklarowała, że ona ocenia ten dorobek z punktu widzenia swojej specjalności, jednocześnie habilitant jest historykiem i zadeklarowała, że nie jest w stanie ocenić jego warsztatu, podkreślając że habilitant nie posiada warsztatu historyka sztuki. Również drugi recenzent – profesor prawa – podkreślił, że działalność habilitanta jest bardzo ważna, ale nie oceniał jej z punktu widzenia warsztatu naukowego, ponieważ – jak zadeklarował – nie jest to jego domena. Prof. Ajewski, który napisał bardzo pozytywną opinię, w czasie posiedzenia, po wysłuchaniu argumentów, zmienił całkowicie swoje zdanie. Należy jednak podkreślić, że skład komisji był tak dobrany, aby dać szansę na interdyscyplinarne ocenienie pracy. Prof. Zawanowska dodała, że z prawniczego punktu widzenia dorobek został uznany a cenny, ale jego charakter zdefiniowano jako praktyczny. Głos zabrała prof. Choińska-Mika, która podkreśliła że prof. Brzostek w swojej wypowiedzi odpowiedział już na część pytań, które chciała zadać – ciekawiło ją, co na temat osiągnięcia i dorobku habilitanta powiedzieli specjaliści z innych dyscyplin. Wobec braku dalszych pytań prof. Czubyty zarządził głosowanie nad wnioskiem komisji, czyli w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie historia dr. Jarosławowi Kudelskiemu. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
18	15	1	2

Niniejszym uchwała o odmowie nadania stopnia została uchwalona.

VII. Głosowanie w sprawie wyrażenia zgody na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Rafałowi Reichertowi

Przewodniczący omówił kolejną sprawę – pismo z Rady Doskonałości Naukowej z wnioskiem o przeprowadzenia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Rafałowi Reichertowi z Instytutu Studiów Iberyjskich i Iberoamerykańskich na Uniwersytecie Warszawskim. Prof. Czubyty podkreślił, że jest to sprawa czysto formalna, chyba że ktoś z zebranych chce zabrać głos. Wobec braku pytań, Przewodniczący zarządził głosowanie. Oto wyniki:

oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
18	17	0	1

Niniejszym uchwała została wyrażona.

- VIII. Głosowanie w sprawie wyznaczenia przedstawiciela Rady w komisji konkursowej na stanowisko adiunkta dydaktyczno-naukowego w Zakładzie Historii i Kultur Hiszpanii i Iberoameryki w Instytucie Studiów Iberyjskich i Iberoamerykańskich.

Przewodniczący prof. Czubyński przeszedł do kolejnego punktu, wyznaczenia przedstawiciela Rady w komisji konkursowej w Instytucie Studiów Iberyjskich i Iberoamerykańskich. Proponowanym kandydatem jest prof. dr hab. Dariusz Kołodziejczyk. Wobec braku pytań prof. Czubyński rozpoczął głosowanie. Uprawnieni do głosowania są wszyscy członkowie Rady. Oto wyniki:

	oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
prof. Dariusz Kołodziejczyk	21	17	4	0

Niniejszym uchwała została podjęta.

- IX. Głosowanie w sprawie wyznaczenia przedstawiciela Rady w komisji konkursowej w sprawie zatrudnienia kandydata na stanowisku adiunkta w Studium Europy Wschodniej na Wydziale Orientalistycznym.

Kolejna, pokrewna sprawa to wyznaczenie przedstawiciela Rady w komisji konkursowej na Wydziale Orientalistycznym. Prof. Dariusz Kołodziejczyk zgodził się na kandydowanie i w tej sprawie. Wobec braku pytań prof. Czubyński zarządził głosowanie. Oto wyniki:

	oddanych głosów	za	przeciw	wstrzymujących się
prof. Dariusz Kołodziejczyk	21	19	2	0

Niniejszym uchwała została podjęta.

- X. Propozycja uchwały złożona przez prof. Jerzego Kochanowskiego.

Przewodniczący przedstawił kolejną sprawę, czyli inicjatywę prof. Kochanowskiego w sprawie przyjęcia uchwały w kwestii utrzymania wolności badań i powszechnie uznawanych standardów nauki historycznej. Prof. Czubyński poprosił prof. Kochanowskiego o przedstawienie sprawy. Prof. Kochanowski stwierdził, że sytuacja od listopada – kiedy pierwszy raz padł pomysł takiej inicjatywy – się nie

UNIwersytet
Warszawski

Rada Naukowa Dyscypliny Historia

zmieniła i coraz częściej słycać wypowiedzi, że nauka – szczególnie humanistyka – ma za zadanie wychowywać społeczeństwo w określonym duchu. Podjęcie takiej uchwały jest również – w opinii prof. Kochanowskiego – ustawowym uprawnieniem rady dyscypliny. Kwestią otwartą pozostaje tekst uchwały – prof. Kochanowski podkreślił, że stworzył zarys, ale jej zredagowanie pozostaje kwestią otwartą. Prof. Czuby powiedział, że ma komentarz natury formalnej – po zasięgnięciu opinii prawnika. Po pierwsze, w uchwale jest sformułowanie „w oparciu o uprawnienia ustawowe” – powinno być „statutowe”, ponieważ ustawa nie wymienia w ogóle rad naukowych dyscyplin. Pojawia się tu drugi problem – jeśli weźmiemy uprawnienia statutowe, to niestety okazuje się, że Statut UW w art. 49 precyzuje enumeratywnie uprawnienia rad naukowych dyscyplin i nie ma tam uprawnienia, w które wchodziłoby podjęcie tej uchwały. Prof. Czuby skonsultował się z prof. Adamem Niewiadomskim, który w Rektoracie odpowiada za kwestie prawne. W opinii prof. Niewiadomskiego katalog uprawnień rad naukowych dyscyplin nie przewiduje samoistnej kompetencji do wydawania tego typu uchwał. Przewodniczący podkreślił, że nie może zabronić podjęcia działania członkom Rady, ale z formalnego punktu widzenia tej uchwały nie będzie. Prof. Kochanowski odpowiedział, że nawet jeśli w statucie nie ma takiego uprawnienia, to w ustawie bardzo wyraźnie pokazuje, jakie są uprawnienia i kompetencje rad dyscyplin. Prof. Kochanowski stwierdził, że w rozmowie prof. Czuby podkreślił, że taka uchwała została już podjęta przez Wydział Historii, ale w opinii prof. Kochanowskiego uchwała Wydziału dotyczy czegoś zupełnie innego – prof. Kochanowski widzi swoją propozycję jako ustosunkowanie się do historii i do tego co się robi i co się planuje robić z historią. Prof. Czuby podkreślił, że nie twierdził że Rada nie zajmie się tą sprawą, bo to jest autonomiczna decyzja Rady, chodziło mu o to, że przyjęcie uchwały – która jest najpotężniejszym narzędziem Rady – w sprawie wypowiedzi dwóch przedstawicieli Rządu – jest bezcelowe. Nie da się reagować w ten sposób na każdą wypowiedź polityka. Prof. Kochanowski podkreślił, że jego propozycja nie dotyczy jednostkowych wypowiedzi, ale właśnie szerszego kontekstu. Głos zabrał prof. Brzostek, który wsparł postulat prof. Kochanowskiego oraz tekst uchwały. Prof. Brzostek nie chce wchodzić w spory z prawnikami, ponieważ nie ma do tego kompetencji, oraz różni prawnicy mają różne opinie na te same tematy, ale jego wątpliwości dotyczą tego, co oznacza że taka uchwała będzie nieważna. Prof. Brzostek nie zgadza się z tezą, że chodzi o dwa przypadki oderwane od rzeczywistości, ale z szerszym zjawiskiem, z czym można się zapoznać na stronie Monitora Akademickiego. Głos zabrał prof. Marek Węcowski, który podzielił się z członkami Rady dwoma linkami do inicjatyw dotyczących omawianych kwestii. Podkreślił jednak, że przyjmowanie takiej uchwały przez Radę nie jest dobrym pomysłem – prof. Węcowski zgadza się ze stanowiskiem swoich

przedmówców, ale chodzi o to, że w ostatnim czasie dużo było tego typu uchwał, i te, które prof. Węcowski uważa za najbardziej sensowne, dotyczą właśnie konkretnych spraw. Następnie omówił dwa konkretne przykłady, którymi mogłaby się zająć Rada. Prof. Kochanowski podkreślił, że nie chodzi mu o doraźną interwencję, ale o symboliczny głos środowiska. Prof. Niesiołowski-Spano stwierdził, że czuje się wewnątrz – ponieważ zgadza się merytorycznie z tekstem przedstawionym przez prof. Kochanowskiego; zgadza się również ze stanowiskiem prof. Węcowskiego, dotyczącym reakcji na konkretne sytuacje. Jednak ze swojego doświadczenia jako dziekana zdaje sobie sprawę, że nie ma aktu prawnego bez podstawy prawnej. W statucie nie ma podstawy dla takiego działania, za wskazówką prof. Kochanowskiego prof. Niesiołowski sprawdził ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i ustawa ta nie wspomina nawet rad naukowych dyscyplin, ponieważ takie ciało nie jest obligatoryjne dla podmiotów akademickich. Jego zdaniem lepszym działaniem byłoby np. stworzenie listu otwartego, który każdy mógłby podpisać. Po dyskusji podjęto decyzję o rezygnacji z głosowania tego punktu obrad.

XI. Przyjęcie raportu w sprawie ewaluacji dyscypliny

Prof. Czuby podkreślił, że raport dotyczący dyscypliny historia był jednym z pierwszych, przygotowanych przez rady naukowe dyscyplin. Po uwagach Rektoratu zespół przygotowujący ten raport uzupełnił informacje dotyczące grantów, realizowanych na UW w dyscyplinie historia. Dr Agnieszka Brylak i prof. Kochanowski uzupełnili informacje dotyczące grantów Beethoven, natomiast prof. Wiśniewski zgłosił swoje wątpliwości co do metodologicznych problemów z porównywalnością danych polskich i zagranicznych. Prof. Czuby podkreślił, że zespołowi rektorskiemu na tym etapie zależy na poznaniu przybliżonego stanu każdej z dyscyplin. Następnie odbyła się krótka rozmowa z prof. Mikulską na temat sposobu zbierania danych. Prof. Zawawska wytłumaczyła kwestię doktorantów – jednostka zgłasza ich przynależność do dyscypliny, a opiekun naukowy decyduje, czy dorobek naukowy jest wart do dopisania do dyscypliny. Prof. Wiśniewski jeszcze raz podzielił się swoimi wątpliwościami, że problem z porównywalnością danych może prowadzić do zafałszowania obrazu całości. Prof. Czuby stwierdził, że zdaje sobie sprawę z pewnych problemów, ale jest to wszystko co można wyciągnąć z dostępnych informacji. Prof. Niesiołowski podkreślił, że zespół przygotowujący ten raport wykonał ogromną pracę, ale diagnoza nadal jest niepełna. Prof. Czuby powiedział, że potrzebne jest – w skali uniwersytetu – narzędzie do uzyskiwania i korelacji danych, nie może być sytuacji gdzie na piechotę zbiera się dane i je przelicza. Prof. Zawawska odpowiedziała, że takie narzędzie już powstaje, ale problem jest kto będzie miał do niego dostęp – ze względu na dużą ilość wrażliwych danych. Na

UNIwersytet
Warszawski

Rada Naukowa Dyscypliny Historia

tym dyskusja się zakończyła i Przewodniczący zarządził głosowanie w sprawie przyjęcia raportu. Niestety kworum zostało zerwane i uchwała nie mogła zostać podjęta.

Prof. Czuby podziękował wszystkim członkom Rady za pracę w całej kadencji, biorąc pod uwagę że Rada jest nowym organem oraz w związku z trudnościami związanymi z okresem pandemii. Podziękował członkom wszystkich komisji Rady za wykonaną pracę, oraz prof. Katarzynie Mikulskiej – Zastępczyni Przewodniczącego – i pani Oliwii Piskowskiej z Biura Rad Naukowych za współpracę. Zastrzegł, że nie będzie kandydować na stanowisko przewodniczącego w przyszłej kadencji. Prof. Niesiołowski również podziękował prezydium za całą pracę.

Wobec braku innych wniosków prof. Czuby zakończył posiedzenie i podziękował wszystkim obecnym.